

Káliz Sajtos József

Mag helyett ocsú

A 85 esztendőős Csoóri Sándornak

Elmehetsz földetlen földig,
jámborabb népet nem találsz.
Századok óta nézzük, hogy'
pereg a maggal teli kalász.

Föl nem fogja se kéz, sem ész,
mért hagyjuk veszni
javaink, s hogy folyton
dúlják kertjeinket...

Pedig az Úr eleget intett:
'Ne aludjatok a sötétség éjjelén,
legyetek éberek, józanok'.

És mi mégis meggyünk
botorul, vakon az ördögien
kimódolt utakon. – –

Majd egyszer hogyha tán
kinyílik a szemünk,
és végre fölocsúdunk,

elborzadva látjuk:
Isten hajléka romban,
a hajdani Éden letarolva...

S a kifosztott hombár padlatán
könnyezve morzsoljuk
ujjaink közt az ocsút. –

Örök körforgásban

Korhadó fa lettem,
fölöttem köröz
sorsom keselyűje:
csőre, szárnya
szörnyű...

Egy reggel,
ha lecsap rám,
egy leszek a röggel:

törzsem porrá omlik,
és úgy beleivódik
a földbe, televénybe,
akár a gyöngyharmat
a levelek érébe. – –

Föl, új csatára

(feleselő)

1.

Mint csapodár madár,
céda lettem, feslett. –
Leccapok terád is,
kedvem harcias lett.

Úgyis megtalállak,
mit bánom én, hol vagy. –
Karmom közé kaplak,
magammal vonszollak...

2.

Itt vagy, bőszi madárka?!
Lépdelj csak merészen...
Gyere hát, hadd lássuk,
hogyan kiből mi leszen.

Én vagyok a sólymod,
tollad tépő ölyved. –
Rajta, csatározzunk:
öleljél magadhoz...

vagy légy kegyetlen,
s ölj meg! – –

Bartal Klára

Jött a május

Jött a május, a nagy kerítő...
Hozott szivárványt, zivatart,
Lopott szerelmet, édes bűbajt
S lombjával mindent betakart.

Hogy röstelltük a nyárba lépve
A sok hibát és tévedést!
S november múltán visszasírjuk
A tavasz botor, vad hevét.

Jézus

„Szomjúhozom” – sóhajtott halkán
És az ecetbe mártott spongya,
Melyet cserepes szájához nyomtak,
Testi kínjait eloltotta.

Egy rángás volt még, az utolsó
És lelke már szabadon szárnyalt...
Volt, aki robajt, égzengést hallott,
Kiáltást, sírást, elhaló jajt.

Sokan siratták. Bánatukban
Hitüket talán elvesztették
S nem akadt köztük egy sem, ki tudta,
Hogy megélheti visszajöttét.

De mégis eljő. Megbocsájtón
Átölel kétkedőt és latrot,
Vére kelyhéből nekünk ad inni
És boldog, akit föltámasztott.

Az áldozat

Hogy vére folyott, nem kímélték,
Ütötték, verték, ahol érték,
Kigúnyolták és megalázták.
Nem fogta senki sem a pártját,
Elítélte a saját népe,
Kiért folyt vére, verítéke,
S ő mégis, mégis megbocsátott.
Ereje fogytán nem kiáltott,
Csak felézett a magas égre,
Suttogó szavát ő sem értve:
„Uram, ki mindezt látva látod,
Népemnek te is megbocsátod?
Ne büntesd nagyon vakságáért,
Egy nemzetet pár rongy fiáért!”
Az Öregisten rá mosolygott:
„Fiam, a néped a Te sorsod!”

Zentán

Nem zajong a Tisza. Emlékszik a múltra.
Régi panaszinkat csak csendesen súgja.
Tisza a Dunába – Duna a tengerbe,
Régi halottaink testét vitte messze.
Halott hőseinknek teste meggyalázva.
(Hogy is nevetethne Isten e hazára?)
Partján a folyónak kopjafák merednek –
Szomorú tanúi múlt évtizedeknek.
Kopjafák tövében a fű dúsan zöldell –
Vértől volt izamos könnyfakasztó reggel.
Tobzódott a győztes. Tette iszonyata
Az égre kiáltott... Suttogott a Tisza:
Mártír után vétkes, sor kerül majd rája.
Az utód emlékszik – hallgat a Tiszára.

Saitos Lajos

Száll a szégyen

Nagy Gáspár emlékének

Sebaj! – mondtam álmomban
 „Semmi baj?!“ kérdésedre minap,
 a XXI. század hajnalpiros
 hajnalán. Pedig hát szorgalmatos
 aktakészítőink, -tologatóink
 ugyanúgy „dolgoznak”/ténykednek
 most is, mint annak előtte
 (harminc-negyven éve);
 nap mint nap: keddes kedden –
 csütörtökös csütörtökön...
 Miközben száll, száll a szégyen,
 a ragacsos szégyenbélyeg
 a tupírozott lapokon
 a vallató- és tekintélyes
 nevesincs besúgó-székekre:
 hol az egyedüli megnevezett
 voltál, voltam s vagyok;
 „én vagyok” – én, én a „senki fia”.
*Irgalom, édesanyám, mama,
 nézd, jaj kész ez a vers is!*

Az örök egy

A Világ egyterű
 beszélhetnek a csillagászok
 az örök ászok galaxisokról
 naprendszerekről

nekünk földi parányoknak
 akik az utca
 túlsó oldalára is
 alig-alig látunk át

a Világ egyterű mint
 az amerikai
 konyhák

s gravitáció (vonzás –
 taszítás) tartja egybe
 világunkat

az Egy Ura...!

Világosan – setéten

Tornai Józsefnek

Ó-apám és ó-anyám
génjei rostján én
 én a világfi megszülettem

s váltam szárazon/vízen
 mindenkor híven szolgálva
 én az örökítő anyag

ki azon töpreng
 megérte-e nem érte-e(?)
 így kimondhatatlanul is

érted haragszom
nem ellened legkisebb
 ük-üköm

még így is
 ilyen világosan –
 setéten...?!

Kilenc „ha”

Ha éhes vagy, a kicsi
 tál is nagy edény.

Ha szomjas vagy, gyűszű-
 virágból igyál harmatot!

Ha fázol, a lelked
 is melegítsd!

Ha ázol, gondolj a tele-
 vényre – eső élteti.

Ha szólsz, gondolj a
 kimondatlan kérdésre!

Ha nézel, lásd a
 másik embert is!

Ha eltévedtél, gondolatban
 gombolyítsd föl Ariandré-fonalát.

Ha van füled a hallásra,
 halld meg a némán kiáltó szót is!

Ha nem csodálkozol,
 meg sem leled a csodát.

Hátadnak oltár

„Se könyv, se szó, se szeretet, se hit”

(Szemlér Ferenc)

A székelyek apostola emlékének

Se csillag, se kereszt –
se hátadnak feszülő oltár;
csak örökös kard- és kaszasuhintás,
villám- és ostorcsapás
oltalmazza/védi életed tüzét,
beleszikkasztva az éj legsötétebb
közepébe s a márványló Napba -
belesimulva/beleringva
robbanásra várva –
a se oltár, se kereszt,
se csillag ekrazitjába
kinyúlni/kimúlni vagy
éppen megmaradni,
ha már miriád év is kevés
volt – az örökkévalósághoz.